

Curba fatală

Nu mult după cel mai important eveniment al vieții mele, convertirea mea la Isus Hristos, am plecat în Spania, unde găsisem un post de inginer de căi ferate. La început am locuit în Madrid. Dar curând, providența lui Dumnezeu mi-a călăuzit pașii în provincia Santander.

Am primit conducerea lucrărilor de construcție pentru un tronson de cale ferată foarte dificil, a liniei ferate spre Madrid, care pe atunci era în construcție, care ducea prin una dintre cele mai romantice prăpăstii ale Pirineilor. Piscuri foarte înalte, pierzându-se printre nori pe ambele părți, adesea pante împădurite, râpoase, stâncoase, și pâraie înspumate de munte făceau necesară realizarea de ziduri de sprijin, numeroase poduri și tuneluri. Înainte să începă munca mea propriu-zisă, am verificat grijuliu planurile de construcție și acolo am descoperit curând o mare greșală în proiectul planului liniilor. După aceea le-am propus ambilor ingineri șefi, care erau frați după trup, modificarea acestei părți, la care am demonstrat că se pot economisi costuri apreciabile, dacă la aceasta s-ar evita o curbă mare și de-a dreptul periculoasă și în locul ei s-ar face o breșă mai mare.

Modificarea propusă a fost pentru o lună și chiar mai mult, obiectul multor convorbiri, dar necesitate ei era contestată cu înverșunare de către cei doi frați și n-au lăsat nimic neîncercat pentru a împiedica realizarea lor. Și chiar au reușit, după capul lor – spre propria lor nenorocire, după cum a arătat rezultatul. Din momentul acela am putut să constat la amândoi o deslușită schimbare bruscă de caracter. Ei au luat o atitudine ostilă față de mine. În timpul întregii durate de muncă am avut de îndurat mult de la șicanele lor. Cu cât se apropia mai mult timpul când calea ferată trebuia să fie predată transportului public, cu atât mai nesuferit și mai dușmănos devenea comportamentul lor. În cele din urmă, permanentele enervări mi-au zdruncinat sănătatea în așa fel, încât am fost nevoit să-mi încetez activitatea încă înainte de isprăvirea lucrării. Deoarece aveam nevoie urgentă de odihnă pentru omul meu exterior și interior, m-am mutat cu ai mei pentru o scurtă ședere pe malul mării, care era la numai câțiva kilometri depărtare de locuința noastră. Aceasta a fost într-o vineri. Ceremonia de deschidere urma să aibă loc în duminica următoare.

Dimineața de duminică a început așa de frumos și de plăcut, încât ademenea la o ieșire în aer liber. În compania fiului meu, care pe atunci avea zece ani, am mers la o stâncă de unde aveam o priveliște largă spre golful Biskaya. Aici ne-am așezat. Aveam Biblia la mine. Corespunzător stării mele, am deschis Psalmul 91. Abia dacă pot să descriu efectul minunat pe care l-a exercitat cititul asupra mea. Natura splendidă de jur-împrejur bucura ochiul, dar conținutul minunat al psalmului îmi înviora sufletul apăsător, zdruncinat. „Cel care locuiește în locul ascuns al Celui Preaînalt va rămâne la umbra Celui Atotputernic” – da, acesta era un cuvânt pe care puteam să-l revendic pentru mine prin credință. Protecția Celui Preaînalt, apropierea Sa înviorătoare – pe ambele puteam să le savurez. „Pentru că El te va salva din lațul pășărarului, de ciurma distrugătoare.” Ajutorul Său în ziua necazului, salvarea Sa de dușmanii răuvoitori – nu voi putea avea parte și de acestea? I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu, a Cărui bunătate mi-a trimis cuvinte care să mă înviorizeze și să mă ridice. M-au străbătut o bucurie adâncă și o pace de care nu mă bucurasem de mult. Nu puteam păstra bucuria pentru mine.

„Privește, David”, i-am strigat băiatului meu, „ce cuvânt minunat este scris aici!”

Am citit versetele împreună și chiar dacă David nu putea să le înțeleagă sensul adânc, el și-a dat totuși seama ce înseamnă cuvintele pentru tatăl său și chiar și ochii săi străluceau. Părea că o povară grea s-a rostogolit de pe mine dintr-odată. Simțeam din nou legătura în sus.

După o vreme ne-am întors în căsuța noastră, situată nu departe de plajă, unde voiam să-i citesc și soției mele versetele care mă mângâiaseră așa de mult. Am rugat-o ca primele patru versete să le scrie pe o foaie de hârtie, ca să le pot purta mereu cu mine. Ea a trebuit să sublinieze cuvintele „*Pentru că El te va salva*”, „pentru că”, am strigat eu dintr-odată, „*dacă Dumnezeu spune ceva, atunci El vorbește serios și cu siguranță că o va și face.*”

Lângă versete am scris data. În mod ciudat a trebuit să mă gândesc la cuvintele Domnului Isus: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri” și deoarece eu însumi nu eram capabil să scriu, am rugat-o pe soția mea să mai scrie sub cuvintele psalmului și pasajul: „*Faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.*” [Matei 5.44,45].

Apoi am băgat hârtia în buzunar. Toată ziua m-am simțit mai vioi trupește și sufletește.

Seara, când toți merseseră la culcare și eu mai ședeam singur în mica sufragerie, am scos versetele notate și le-am mai citit o dată pe toate. La aceasta am simțit aceeași bucurie pe care o avusesem dimineața. Dar când am citit cuvântul Domnului, mi-au venit dintr-odată gânduri cu totul personale.

„Ai pus să ți se noteze acest cuvânt”, a trebuit să-mi spun, „dar la ce poate să folosească să scrii asemenea cuvinte, dacă nu ești dispus să le și urmezi? Ca să fii cu adevărat un creștin, trebuie și îndeplinit ceea ce a poruncit Domnul Isus. Deci, trebuie să-i iubesc pe cei care mi-au pricinuit așa un rău. Trebuie să mă rog pentru ei.”

Pe când dezvoltam mai departe aceste gânduri, am descoperit că nu este deloc ușor să-i iubești pe oamenii care l-au chinat cu dușmănia lor pe unul aproape până la moarte. *Aproape că a trebuit să mă silesc să ingenunchez.* Dar voiam să mă rog pentru vrăjmașii mei și odată ce începusem, am aflat că Duhul, care ne acceptă în slăbiciunile noastre, ne vine în ajutor în mod minunat.

Consecința ascultării mele a fost că bucuria mi-a umplut inima, asemănător cu acea bucurie și acea pace pe care o simțisem în urmă cu ani, când mi se dăruise iertarea păcatelor mele, prin credința în sângele vărsat al Domnului și Mântuitorului meu. În noaptea aceasta am dormit iarăși odată cu adevărat bine și în dimineața următoare m-am sculat înviorat și întărit. Am fost în stare chiar și să înot.

Abia mă îmbrăcasem, când l-am văzut pe băiatul meu apropiindu-se, sărind cu salturi mari. Venea, evident, ca aducător al unei vești neobișnuite.

„O, tăticule, știi deja?”, a strigat el foarte agitat. „John tocmai a venit de la Las Caldas. Ieri au inaugurat noul tronson și atunci s-a întâmplat o mare nenorocire.”

Încetul cu încetul am aflat detaliile. Adversarii mei, ambii ingineri-șefi, au condus personal locomotiva trenului care a parcurs primul noul traseu. Ceilalți însoțitori au constatat din directori, ca și un număr de prieteni și aparținători ai conducerii companiei de căi ferate. Mare admirație fusese manifestată față de frumusețea lucrării și de peisaj și pentru o vreme totul fusese bucurie și plăcere. Dar apoi, dintr-odată, totul a devenit altfel. Curba primejdioasă, despre care avertizasem atât de des și de insistent, devenise cauza nenorocirii îngrozitoare. Trenul, care între timp atinsese o viteză mai mare, a sărit de pe șine și locomotiva, cu tot cu cei doi conducători, s-a prăbușit de pe terasamentul căii ferate pe un platou de stâncă situat mai jos. Fratele mai vârstnic a ajuns sub locomotivă. Moartea sa a survenit aproape imediat. Și fratele mai tânăr a fost prins de colosul de fier și opărit de foc, de aburi și de apa fierbinte în așa fel, încât și pentru el era de temut ce este mai rău. Totuși, după multă osteneală au reușit să-l scoată de sub locomotivă și să-l ducă într-o casă, situată chiar vizavi de a mea.

Când am auzit această întâmplare zguduitoare, aveam din nou prilejul să-mi plec genunchii înaintea lui Dumnezeu, dar de data aceasta nu numai ca să mă rog pentru bietul om grav rănit, ci și să mulțumesc pentru propria mea păzire. Cuvintele psalmului, care mă învioraseră atât, s-au împlinit literalmente pentru mine. Aripile lui Dumnezeu mă acoperiseră. Căci dacă El n-ar fi condus lucrurile așa, ca eu să trebuiască să renunț la muncă din motive de sănătate, atunci, neapărat, aș fi împărțășit soarta celor doi ingineri. Curba fatală ar fi devenit și pierzarea mea. Oricine va înțelege că din ziua aceea, biletul cu cuvintele psalmului au căpătat pentru mine o semnificație deosebită. Minunatul Psalm 91 mi-a fost de atunci o sursă deosebită de mângâiere și de putere în toate dificultățile și ispitele.

Eram recunoscător că deja în ziua următoare mă simțeam destul de bine, ca să mă pot întoarce acasă cu familia mea. Drumul ducea pe lângă locul nenorocirii. În mod miraculos, ceilalți participanți la călătoria fatală fuseseră, într-adevăr, toți răniți, mai grav sau mai ușor, dar nimeni nu-și pierduse viața în afară de fratele mai vârstnic. Abia ajuns acasă, am primit vizita a doi participanți la călătorie, prieteni cu mine, credincioși, care scăpaseră cu o vătămare foarte ușoară. A fost o revedere foarte solemnă pentru noi trei, care rămăseserăm așa de minunat păziți de bunătatea lui Dumnezeu. Am mulțumit împreună Tatălui nostru ceresc pentru aceasta. Împreună ne-am gândit și la sărmanul om nefericit, care se lupta cu moartea. L-am rugat pe Dumnezeul milostiv, care nu dorește ca un om să meargă la pierzare, ci ca toți să fie mântuiți, să Se îndure de el și să salveze sufletul său nemuritor de la moartea a doua.

În ziua următoare l-am vizitat. La început a fost important pentru mine să-i mărturisesc că de multe ori avusesem sentimente amare și dure față de el și de aceea să-l rog să mă ierte. După aceea n-a fost greu să-i arăt marea iertare care este de găsit la Dumnezeu, în Hristos Isus. Acum era minunat să vezi cum imediat Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze în sufletul omului. Puteam să-i vorbesc cum se vorbește cu un prieten. Apoi am cerut favoarea să pot veghea cu el și el a acceptat recunoscător oferta mea.

Suferințele accidentatului erau așa de grele, încât el nu găsea odihnă în somn nici măcar pentru o clipă. Ceea ce putea să facă priceperea omenească pentru a-i alina durerile, s-a făcut. Doctorii se străduiau pentru el și aplicau toate realizările științei, pentru a opri viața care zbura. Dar totul a fost zadarnic. Ca urmare a arsurilor puternice a intervenit cangrena rece, cu înspăimântătoarele sale fenomene de putrefacție. Acest om distins, abia cu câteva zile mai înainte o imagine a frumuseții pline de putere și de curățenie meticuloasă, a devenit o pradă a viermilor. Într-adevăr, cât de repede se duce frumusețea aspectului omenesc! Dar și aceasta trebuie să slujească în mâna marelui Dumnezeu preaînțelept, ca să smerească duhul mândru al omului.

În timp ce vegheam la cel accidentat, stăruiam neîncetat după îndurare la Dumnezeu pentru el. Era îngrozitor să fii martor la suferințele sale. „Dacă aș putea să dorm numai zece minute!” a gemut el odată. „O mie de franci aș da pentru aceasta.” Dar niciun somn nu se lipea de ochii săi. Neliniștea chinuitoare nu-l părăsea. Abia la ivirea zorilor, când păsările își intonau afară cântatul de dimineață, devenea puțin mai liniștit. Atunci se putea vorbi cu el despre Dumnezeu, a Cărui acțiune este uneori surprinzătoare și greu de înțeles, dar care este bogat în dragoste și îndurare.

Încă nouă zile a rămas pe pământ. A fost un timp scurt, dar suficient de lung ca muribundul să poată să-și caute refugiul la crucea lui Hristos. El nu-și blestema zilele, cum ar fi făcut câte unul în locul său, ci în durerile sale a învățat să laude îndurarea lui Dumnezeu. Lucrarea harului făcea pași atât de repezi în el, cum nu văzusem niciodată mai înainte. În una dintre ultimele nopți m-a rugat să-i citesc din Scriptură tot ce spune Ea despre copilași. Devenise ca un copilaș.

Puțin înainte de moartea sa m-a chemat la el, pe mine, pe care cândva mă urâse ca vrăjmaș și adversar, să mă îmbrățișeze pentru ultima dată. Strălucire cerească lucea în ochii săi și pe chipul său era o pace minunată. Când am văzut-o, a trebuit să-mi spun: Dumnezeu nostru este totuși, într-adevăr, un Dumnezeu mare. Acolo zăcea un om în chinuri trupești și pe lângă aceasta, inima sa este foarte fericită. Cine ar putea să facă așa ceva, decât Dumnezeuul puterii și al dragostei? El, numai El poate să facă un om capabil să transforme valea plângerii și valea morții, la traversarea ei, într-un loc de izvoare.

Inginerul a plecat acasă în pace. Isus îi dăruise caracterul unui copil, lui, unui om de lume inteligent. El putuse să creadă, cu încredere copilărească, și în credință a plecat din lumea aceasta de păcat și de suferințe. Știu că-l voi revedea în acea dimineată minunată a învierii.

Și acum, Doamne Isuse, arunc această scurtă povestire pe ape, încredințându-Ți-o Ție. Te rog, binecuvântează-o pentru toți cei care vor s-o citească, în mod deosebit pentru inginerii și muncitorii de la căile ferate, fie tineri sau bătrâni. Fă-i pe mulți să învețe că numai Ție Ți se cuvine toată gloria, căci numai Tu ești vrednic să primești slava și cinstea și puterea.

W. G.

Titlul original: „Die verhängnisvolle Kurve”
din *Samenkörner (Neue Folge 31)* 1937, pag. 85-93.